

Bossi, la Lega, els obrers

Un fantasma recorre Europa, un segle i mig més tard de la frase famosa de Marx: l'evaporació de l'esquerra radical. A Itàlia, fins i tot aliada amb els Verds, ha desaparegut del parlament. Ni un

sol diputat, ni un sol senador, un 3 % dels vots a penes. La nit electoral va ser, per a la Refundació Comunista de Bertinotti i els seus companys, una nit de tristesa desolada. La nit més fosca de la història d'una esquerra italiana que ha conegut temps de glòria. Igual com, poques setmanes abans, la nit d'Izquierda Unida, reduïda a una presència simbòlica en les eleccions espanyoles. I el Partit Comunista Francès només sobreviu en aliances tàctiques amb els socialistes, i ha de vendre's la seu central a París. A Itàlia, però, la derrota ha estat més cruel pel triomf de Berlusconi, i més dura encara per l'èxit de la Lega Nord justament a les regions industrials del país, on més antiga i abundant és la classe obrera. "La Lega l'han votat els treballadors", deia desafiant Umberto Bossi. Pausa. I afegia: "Els treballadors ja no voten l'esquerra: la Lega és el partit nou dels treballadors." El problema no són les frases de Bossi, el problema és que era cert. Posem per cas la província de Vicenza, industrial, dedicada a la manufactura, plena d'empreses del que a Itàlia en diuen *metalmecanica*. Allà, doncs, en pobles i ciutats d'obrers metal·lúrgics o tèxtils, els resultats electorals són espectaculars. Bertinotti, cap de la Refundació Comunista, va ocupar fa dos anys la presidència de la Cambra dels Diputats (per aquells impossibles equilibris de Prodi). dedicant el seu triomf "a les obreres i als obrers." Bé, doncs, a la terra dels obrers i les obreres, en les poblacions més industrials i emblemàtiques

Joan Francesc Mira

territoris del nord, queda en segon o en tercer lloc, darrere de Berlusconi i de la Lega, i rarament és el més votat, però això és un altre tema, bastant més complicat.

El tema que ara comente és la volatilització de l'esquerra

radical, combinació de comunistes mal reciclats i d'ecologistes extrems, en tot el territori d'Itàlia. I l'èxit inqüestionable d'una dreta que ací veiem com a folklorica i desagradable, encarnada en Silvio Berlusconi. Aquella esquerra radical que fa dos anys encara sumava més del 10 %, que en els seus mítings i discursos esperava superar de molt aquesta xifra, que es presentava com una força imprescindible, plena de raons, ha quedat anul·lada, de Sicília a Venècia i de Calàbria al Piemont. El tema, sobretot, és que a les regions més industrials, amb una antiga i activa classe obrera, a les ciutats i pobles del nord plens de grans i petites empreses, de fàbriques, de tècnics, d'especialistes, enginyers, informàtics, exportadors, dissenyadors, gent dinàmica i moderna, oberts a tots els mercats i corrents del món, allà precisament la Lega Nord i el senyor Umberto Bossi han triomfat estrepitosament i han reduït al no-res l'esquerra més dura i antiga. Hi ha a Itàlia, amb noms i partits diversos, una esquerra rancorosa, somniadora, pacifista i bel·licosa, que té com a emblema i projecte la paraula "no": no a l'alta velocitat, no als parcs eòlics, no a les missions militars, no a les reformes de la seguretat social, no al control de la immigració, no al federalisme, no a les incineradores de residus, no a tot. I aquesta esquerra ha sigut simplement esborrada. Al nord, i no únicament a la vall del Po, esborrada per la Lega, que ara no cal comentar quina doctrina predica: ho sap tothom, i ho saben també ells qui la

"La Lega l'han votat els treballadors", deia desafiant Umberto Bossi. Pausa. I afegia: "Els treballadors ja no voten l'esquerra: la Lega és el partit nou dels treballadors." El problema no són les frases de Bossi, el problema és que era cert.

com Valdagno, Arzignano, Schio o San Pietro, llocs històrics de gent de fàbrica i de granota blava, la Lega supera la *Sinistra Arcobaleno* (comunistes diversos i verds assortits) en proporcions que van del 26 % contra 2,5 % al 49,8 % contra 0,6 %. El centreesquerra del Partit Democràtic, en extensos

voten. I com deia un diari de Milà, "somriu *il Cavaliere* triomfant, somriu Gianfranco Fini, i somriu sobretot ell, Umberto Bossi. Entre els obrers en festa, als quals l'esquerra ja no és capaç de parlar." Algú, entre nosaltres, hauria de reflexionar sobre el somriure i la festa.